

[Tesdaupf.]

om ferie, så den bliver i overensstemmelse med, hvad der stort set er det faktiske forhold i praksis.

Der kan være mange enkeltheder i lovforslagene at drøfte, men jeg går ud fra, at der bliver lejlighed til en udvalgsbehandling, hvad også de ærede foregående talere har regnet med, og jeg vil derfor indskrænke mig til at behandle en enkelt detalje og gemme resten til en sådan udvalgsdrøftelse.

Der er i lovforslaget om ferie med løn en enkelthed, som jeg gerne her ved første behandling vil henlede opmærksomheden på. Jeg vil netop gerne tage denne enkelthed frem, fordi jeg synes, den viser, hvad vi antagelig ofte kommer til at støde på i udvalget, at eet er, hvad man teoretisk kan tænke sig og anse for formålstjenligt, og et andet er, hvad det praktiske liv lærer og giver mulighed for.

Det, jeg tænker på, er § 4, hvori der bl. a. står, at tidspunktet for ferien fastsættes af arbejdsgiveren, men at denne skal give arbejderen underretning herom senest en måned før feriens påbegyndelse, medmindre særlige omstændigheder hindrer det. Nu giver denne sidste sætning: „medmindre særlige omstændigheder hindrer dette“ selvfølgelig en mulighed for dispensation; men jeg vil dog gerne fremhæve, at for landbrugets vedkommende må enhver kunne forstå, at vejr og vind og den måde, hvorpå forårets og forsommerens arbejder skrider frem, simpelthen medføre, at der i virkeligheden permanent ikke er mulighed for at give meddelelse så længe i forvejen om sommerferiens fastlæggelse som en måned forud. Derfor finder jeg, at denne bestemmelse må ændres. En bestemmelse om et så langt varsel findes heller ikke i landbrugets overenskomster, og det er selvfølgelig, fordi man har forstået, at det i praksis ikke er muligt at komme med så langt et varsel. Jeg vil derfor gerne sige allerede i dag, at jeg synes, der må tages forbehold overfor denne del af § 4, i hvert fald for landbrugets vedkommende.

Disse og mange andre spørgsmål — sikkert i begge lovforslag — kan der forhåbentlig tales om og tales positivt om i et udvalg, og jeg kan med disse ord tilsige mit partis støtte til en sådan forhandling i et udvalg og i det hele til lovforslagenes velvillige behandling i det høje ting.

Skytte: For alle, der arbejder for løn, er indførelse af 3 ugers ferie opfyldelse af et længe næret ønske. Det er fuldt forståeligt, thi den kortere arbejdstid og den forlængede ferie hører til de virkelig mærkbare fremskridt for lønmodtagerne. Det er derfor glædeligt, at den økonomiske udvikling har formet sig sådan, at regeringen, alle forhold taget i betragtning, nu finder det forsvarligt at gennemføre lovpligtig 3 ugers ferie, hvorved Danmark på dette område lige-stilles med de øvrige nordiske lande.

Spørgsmålet om indførelse af 3 ugers ferie fandt iøvrigt for den overvejende del af alle lønarbejdere sin afgørelse ved forårets overenskomster mellem Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund. Det er naturligt, at en overenskomst, der sikrer ferie for så stor en del af lønarbejderne, følges af et forslag om samme ferie for dem, der ikke omfattes af overenskomsterne.

Der er vel nok en del, som vil spørge, om det nu er rimeligt, at de store organisationer har denne magt, om man må sige det sådan, at de uden at spørge lovgivningsmagten, enes om en ordning, som rent faktisk får konsekvenser, ikke alene for de direkte implicerede, men for hele samfundet. Alligevel vil de fleste vel indse, at når det nu er sket, når 3 ugers ferien er gennemført for så mange, må der sikres de øvrige ferieberettigede samme ret.

Jeg vil dog gerne gøre opmærksom på, at gennemførelsen af lovpligtig 3 ugers ferie ikke betyder, at det er staten, der uddeler goder. Det er en byrde og en forpligtelse, der lægges på landets erhverv, hvilket jeg går ud fra at regeringen fuldtud har gjort sig klart, før man besluttede sig til at fremsætte de forslag, vi nu behandler.

Forsåvidt er det mest tiltalende, at en forlænget ferie gennemføres ved frivillige aftaler mellem parterne, således som det skete ved gennemførelsen af forårets overenskomster. Det betyder, at erhvervene frivilligt påtager sig de forpligtelser, der følger med, og således ikke overfor lovgivningsmagten har nogen grund til at klage over dette forhold. De byrder, som 3 ugers ferien pålægger erhvervene, virker mest for de mindre virksomheder. Det gør de økonomisk, da det ofte vil være svært for de mindre landbrugs-, handels- og håndværksvirksomheder at få kompensation for de øgede ferieudgifter. Det er også tilfældet